

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: I. H., narozený dne X
státní příslušník Syrské arabské republiky
bytem Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 2264, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPU-216947-49/ČJ-2024-040022-DB-ZZC ze dne
9. 1. 2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2024 žalovaná podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajistila žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) a podle § 129

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 6 téhož zákona stanovila dobu trvání zajištění na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 11. 12. 2024 v 14:15 hodin.

2. Následně žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 1. 2025 podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců dobu žalobcova zajištění prodloužila o 21 dnů; doba zajištění tak uplyne dne 30. 1. 2025. Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba v nyní řešené věci.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí odůvodnila jen obecnými úvahami, aniž by se blíže zabývala proporcionalitou omezení žalobcovy osobní svobody a aniž vysvětlila, proč přistoupila k jeho zajištění. Poznamenal, že žalovaná je povinna důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění, a tyto skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu. Žalovaná podle žalobce nedostatečně zdůvodnila délku žalobcova zajištění, která je nepřiměřená. V napadeném rozhodnutí chybějí také úvahy, které vedly žalovanou k závěru, že žalobce nebude spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří své předání do Bulharska.
4. Žalobce popsal, že jej v Maďarsku unesla a napadla skupinka převaděčů (mafie), požadovala po jeho rodině výkupné. Rodina výkupné zaplatila a mafie poté žalobce vyhodila na maďarsko-rakouských hranicích. V Rakousku byl žalobce hospitalizován.
5. Podle žalobce chybí v napadeném rozhodnutí jakékoli odůvodnění nevyužití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná měla povinnost se s těmito možnostmi vypořádat, neboť zajištění je prostředek *ultima ratio*. Žalobce podotkl, že s každým dalším rozhodnutím o zajištění osoby je dána větší potřeba zdůvodnění omezení osobní svobody, újma způsobená cizinci roste a může se stát, že přestane být adekvátní veřejnému zájmu na zajištění. Podle žalobce je proto k prodloužení doby zajištění přistupovat ještě pečlivěji a poskytnout neoblomné argumenty svědčící o nemožnosti dosáhnout totožného výsledku mírnější cestou. Žalobce namítal, že odůvodnění nemožnosti zvláštních opatření je obecné, odkazuje jen na žalobcovu nedůvěryhodnost a nebezpečí útěku, aniž by to bylo blíže zdůvodněno. Podle žalobce je žalovaná povinna vysvětlit, z jakých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude chovat protiprávně, jak ohrožuje bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Dodal, že samotný nelegální vstup či pobyt na území nevyvolává nezbytnost zajištění cizince.
6. Žalobce uvedl, že ačkoli se svým předáním do Bulharska nesouhlasí, nebude klást odpor či mařit výkon rozhodnutí o předání. Podle žalobce tak není dán důvod, proč by měl být nadále omezován na osobní svobodě. Žalobce konstatoval, že nelze připustit paušalizované rozhodování, jehož příkladem je napadené rozhodnutí – žalobce byl zajištěn jen z důvodu svého nelegálního pobytu na území. Zdůraznil, že zde nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Své zajištění považoval žalobce za neadekvátně přísný prostředek, jeho propuštěním by nebylo ohroženo jeho předání do Bulharska, neboť uložená zvláštní opatření by dodržoval.
7. Podle žalobce nesmí být zajištění svévolné a v době vydání rozhodnutí nesmí být pravděpodobné, že ve stanovené době nebude možné splnit účel zajištění. Podotkl, že zajištění za účelem předání nelze prodloužovat do nekonečna pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí. Žalovaná podle žalobce musí v odůvodnění rozhodnutí vyhodnotit, jaké úkony bude nutné provést ve věci předání, a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

upřesnit svůj odhad, jak dlouho bude každý úkol trvat. Žalobce namítal, že žalovaná nad rámec rozhodnutí o zajištění neuvedla žádné relevantní odůvodnění, ze kterého by bylo patrné, jak zohlednila žalobcovu situaci. Podle žalobce je proto napadené rozhodnutí ve vztahu ke stanovení délky zajištění nepřezkoumatelné. Doba trvání zajištění navíc byla stanovena v rozporu se zákonem. Žalobce upozornil na mimořádnost institutu zajištění a zdůraznil, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Podle žalobce porušila žalovaná základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření popsala klíčové skutkové okolnosti a podotkla, že délku zajištění odůvodnila na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí a možností užití zvláštních opatření se zabývala na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Připomněla, že žalobce cestuje po Evropě nelegálně, za pomoci převaděčů, bez cestovního dokladu (který zahodil v lese), domovský stát opustil z ekonomických důvodů a jeho cílem je získat pobyt a ekonomické výhody z toho plynoucí. Zákony a pravidla žalobce dosud nedodržoval a podle žalované lze předpokládat, že v tom bude pokračovat i nadále.
9. Dne 19. 12. 2024 obdržela žalovaná oznámení dublinského střediska, že Bulharsko přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. Dne 6. 1. 2025 žalobce podle zjištění žalované převzal rozhodnutí o přemístění do Bulharska a má 15 dnů na podání žaloby (do 21. 1. 2025). Žalovaná konstatovala, že pečlivě posoudila individuální okolnosti případu a s ohledem na žalobcův úmysl neoprávněně vstoupit na území jiného státu v souladu s § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců neuložila žádné zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalobce nevyčkal na rozhodnutí v zemích, kde podal účelové žádosti o azyl, a ve své nelegální cestě chtěl pokračovat, neboť poté, kdy se v Rakousku dozvěděl o možnosti předání do Bulharska, nerespektoval pokyny tamních orgánů a pokračoval v nelegální cestě do Německa (za pomoci převaděčů). Žalovaná konstatovala, že žalobce sám přiznal, že nehledá dočasnou ochranu, ale pobyt, aby mohl cestovat a sloučit sebe a svou rodinu. Sýrii sice opustil již v roce 2014 kvůli válce, ale v roce 2022 se tam vrátil a znovu vycestoval až v roce 2024 z ekonomických důvodů. Nedůvěryhodnost žalobce podle žalované posiluje jeho tvrzení o únosu převaděči v Maďarsku.
10. Žalovaná dodala, že podle informací od Dublinského střediska bude žalobce dne 28. 1. 2025 předán do Bulharska. Navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

11. Žaloba není důvodná.
12. Soud předeseílá, že každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).

13. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez upřesnění vztahu ke svému případu uvedl, že žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci, že zajištění nesmí být svévolné a v době vydání rozhodnutí nesmí být pravděpodobné, že ve stanovené době nebude možné splnit účel zajištění. Toto obecné prohlášení však žalobce nijak nevztáhl ke konkrétním okolnostem svého případu a neupřesnil, jak konkrétně žalovaná podle něj v dané věci pochybila. Žalobce rovněž zcela obecně tvrdil, že zajištění za účelem předání nelze prodlužovat do nekonečna pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí. Ani zde žalobce nevysvětlil, co konkrétně žalované vytýká, a to obzvlášť v situaci, kdy byl zajištěn na 30 dnů a zajištění bylo prodlouženo jen o 21 dnů, tj. nikoli do nekonečna.
14. Za žalobní bod nelze považovat ani žalobcovo obecné tvrzení, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Ani zde žalobce neupřesnil, v čem konkrétně žalovaná pochybila a jak to zasáhlo do jeho práv.
15. Žalobce dále obecně tvrdil, že žalovaná je povinna důkladně posuzovat skutečnosti, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění, a tyto skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu. Soud k tomu uvádí, že ani v tomto případě žalobce neupřesnil, jaké konkrétní skutečnosti nejsou doloženy ve spisovém materiálu.
16. Těmito žalobcovými tvrzeními, která nedosahují kvality žalobních bodů, se soud blíže nezabýval.
17. Soud připomíná, že podmínky pro zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu Evropské unie (zde Bulharsko nebo Rakousko) upravuje § 129 zákona o pobytu cizinců. Podle jeho odstavce 1 platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Z odstavce 3 věty první téhož ustanovení plyne, že nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.*
18. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců platí, že *Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

19. Z citovaných ustanovení plynou základní podmínky, které musí být splněny k tomu, aby žalovaná mohla cizince zajistit za účelem jeho předání do jiného členského státu, resp. aby mohla rozhodnout o prodloužení takového zajištění. První podmínkou je neoprávněný vstup či pobyt na území, druhou podmínkou je nemožnost uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, třetí podmínkou je naplnění účelu zajištění (tj. možnost předání cizince do jiného členského státu) a čtvrtou podmínkou je přiměřenost doby trvání zajištění.
20. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud shledal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, proč žalobce zajistila, a to nikoli jen obecnými úvahami a šablonovitě, nýbrž konkrétními okolnostmi vztahujícími se přímo k osobě samotného žalobce. Žalovaná popsala, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky a byl mu odepřen vstup do Německa. Připomněla, že žalobce nesetřval na území Bulharska a Rakouska do rozhodnutí o jeho žádosti o azyl a po zjištění, že by mohl být z Rakouska přemístěn do Bulharska, vycestoval a pokoušel se dostat do Německa. To žalovanou utvrdilo v přesvědčení, že by žalobce nerespektoval rozhodnutí o přemístění. Soud proto shledal, že žalobcova námitka, že žalovaná rozhodnutí odůvodnila jen obecnými úvahami, aniž by se blíže zabývala proporcionalitou omezení žalobcovy osobní svobody a aniž vysvětlila, proč přistoupila k jeho zajištění, není důvodná. Vzhledem k tomu, že žalovaná zdůraznila nejen žalobcův nelegální vstup a pobyt na území České republiky, ale též jeho předchozí pobytovou historii v Evropské unii a jeho neúspěšnou snahu dostat se do Německa, dostatečně odůvodnila omezení žalobcovy osobní svobody i z hlediska jeho přiměřenosti.
21. Žalovaná se na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí podrobně zabývala jednotlivými zvláštními opatřeními za účelem vycestování. Vysvětlila, že opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (oznámit adresu a zdržovat se tam) nelze uložit, neboť žalobce dne 12. 12. 2024 uvedl, že by v případě propuštění možná cestoval do Rakouska. Žalovaná podotkla, že již v Bulharsku a v Rakousku žalobce nevyčkal na příslušná rozhodnutí. Pokládala za pravděpodobné, že i nyní by žalobce nevyčkal na určeném místě až do přemístění do Bulharska, kam ostatně podle svého vlastního prohlášení nechce. Zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (finanční záruka) žalovaná nepoužila, protože žalobce neměl dostatečnou hotovost ani možnost potřebné prostředky získat. Žalovaná nemohl použít ani zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona o pobytu cizinců (hlásit se policii, zdržovat se v místě určeném policií), neboť žalobce nemá platný cestovní doklad a dne 6. 1. 2025 mu bylo oznámeno rozhodnutí o přemístění do Bulharska; na obdobné rozhodnutí žalobce v Rakousku reagoval tím, že vycestoval ve snaze se dostat do Německa. Podle žalované tak nelze uložit ani zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zároveň upozornila na to, že u žalobce hrozí vážné nebezpečí útěku, což užití zvláštních opatření vylučuje (§ 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Toto nebezpečí spatřovala žalovaná v tom, že se žalobce pohybuje bez platného cestovního dokladu, nesetřval na území Bulharska a Rakouska do rozhodnutí o jeho žádosti o azyl a protiprávně cestoval do Německa, kde chtěl požádat o azyl.
22. Vycházejí z těchto zjištění soud konstatuje, že žalovaná řádně odůvodnila, proč nelze použít jednotlivá zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalobcova námitka, že v napadeném rozhodnutí chybí jakékoli odůvodnění nevyužití zvláštních opatření podle § 123b zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců, tak není důvodná. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že v napadeném rozhodnutí chybějí úvahy, které vedly žalovanou k závěru, že žalobce nebude spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří své předání do Bulharska. Tyto úvahy žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla na již zmíněných stranách 9 a 10. Soud proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že odůvodnění nemožnosti zvláštních opatření je obecné, odkazuje jen na žalobcovu nedůvěryhodnost a nebezpečí útěku, aniž by to bylo blíže zdůvodněno. Nemožnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování přitom žalovaná neodůvodnila jen nelegálním vstupem či pobytem na území, jak se v žalobě snaží naznačit žalobce.

23. Soud nesdílí ani žalobcův názor, že žalovaná nad rámec rozhodnutí o zajištění neuvedla žádné relevantní odůvodnění, ze kterého by bylo patrné, jak zohlednila žalobcovu situaci. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (srov. strany 6 a 7) konstatovala, že žalobce podal žádost o azyl dne 12. 9. 2024 v Bulharsku; to žalovaná ověřila na základě výsledků z evidence EURODAC. Žalovaná popsala, že dne 13. 12. 2024 požádalo Dublinské středisko o přijetí žalobce zpět do Bulharska a dne 19. 12. 2024 obdrželo souhlasnou odpověď. Žalovaná připomněla, že podle nařízení Dublin III má Česká republika na vlastní předání šest týdnů, tedy je musí uskutečnit do 30. 1. 2025. Během této lhůty musí být žalobci doručeno rozhodnutí, které určí odpovědný členský stát (zde Bulharsko) a proti kterému má žalobce možnost podat žalobu. Příslušné rozhodnutí žalobce převzal dne 6. 1. 2025, patnáctidenní lhůta pro podání žaloby tak plynula do 21. 1. 2025. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná zohlednila žalobcovu situaci, a to i nad rámec rozhodnutí o zajištění, neboť brala v potaz všechny relevantní skutečnosti, které nastaly až po vydání rozhodnutí o zajištění (po 12. 12. 2024).
24. Žalovaná řádně popsala, které skutečnosti byly podstatné po rozhodnutí o prodloužení žalobcova zajištění a pro stanovení jeho délky. Poukázala na to, že žalobce měl možnost podat žalobu proti rozhodnutí o určení Bulharska jako státu příslušného podle nařízení Dublin III, a to do 21. 1. 2025. Teprve po uplynutí této lhůty bylo možné provést vlastní předání, k tomu musely být mimo jiné zajištěny letenky a eskorta. Žalovaná tedy dostatečně zdůvodnila, proč žalobcovo zajištění prodloužila až do data 30. 1. 2025, což je poslední den, kdy je možné žalobcovo předání do Bulharska uskutečnit. Stanovená doba zajištění je přitom přiměřená z hlediska jeho účelu.
25. Soud dále shledal, že žalovaná se řádně zabývala i reálností předání žalobce do Bulharska. Uvedla, že žalobcovo předání do Bulharska je potenciálně možné, neboť nezjistila žádné systematické nedostatky tamních azylových řízení. Vycházela přitom především z výpovědi samotného žalobce a z Informace Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, o azylovém systému Bulharska (informace ze dne 26. 3. 2024).
26. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno.
27. Dále se soud zaměřil na otázku týkající se reálnosti předání žalobce do jiného členského státu. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil, že „*správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správný vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu“.

28. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti“.
29. V navazujícím rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu upřesnil, že správní orgán se v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III nemusí vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
30. Žalovaná měla v kontextu citované judikatury povinnost zkoumat, zda je předání žalobce do jiného členského státu alespoň potenciálně možné, a přitom se zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti měla zabývat případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie; to ovšem platí toliko za podmínek popsanych v naposledy citovaném rozsudku. Těmito povinnostem žalovaná v nyní řešené věci dostála.
31. Sám žalobce totiž při podání vysvětlení ve správním řízení dne 12. 12. 2024 uvedl, že v Bulharsku byl asi dva měsíce v táboře u letiště, měl tam ubytování, jídlo, zdravotní ošetření a vše bylo v pohodě; nic mu tam nehrozilo. V táboře měl volný pohyb a od 7:00 do 17:00 hodin mohl pobývat mimo tábor. Na dotaz, zda zná důvod, který by mu bránil v návratu do Bulharska nebo do Rakouska, kde je žadatelem o azyl, žalobce odpověděl, že žádný takový důvod nezná; ve všech táborech v Bulharsku a v Rakousku se k němu chovali slušně, nic mu tam nehrozí.
32. Z výpovědi samotného žalobce tedy žádné potenciální systémové nedostatky azylového řízení v Bulharsku nevyplývaly. Žalovaná si zároveň opatřila informace Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, o azylovém systému Bulharska (informace ze dne 26. 3. 2024). Žalovaná tedy relevantní skutečnosti zjišťovala jak z výpovědi

samotného žalobce, tak z aktuálních informací o azylovém řízení v Bulharsku. Ani z těchto podkladů však žádné systémové nedostatky nezjistila.

33. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná se otázkou možných systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku zabývala dostatečně. Své závěry žalovaná řádně popsala v napadeném rozhodnutí, a splnila tak veškeré požadavky plynoucí z výše citované judikatury. Žalobce ostatně ani v žalobě žádné konkrétní důvody, proč by nemohl být předán do Bulharska, neuvedl. Žalovaná dostala i žalobcem uváděnému požadavku důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění; tyto skutečnosti jsou přitom doloženy ve spisovém materiálu.
34. K námitkám zpochybňujícím dobu trvání zajištění soud podotýká, že žalobce neupřesnil, v čem konkrétně spatřuje údajný rozpor doby zajištění se zákonem. Žalovaná přesvědčivě odůvodnila, proč dobu trvání zajištění prodloužila od 21 dnů. Nepřekročila přitom maximální dobu, do kdy je možné žalobcovo předání do Bulharska uskutečnit. Pokud měl žalobce až do 21. 1. 2025 možnost podat žalobu proti rozhodnutí o určení Bulharska jako příslušného státu podle nařízení Dublin III, považuje soud za přiměřené, že žalobcovo zajištění bylo prodlouženo do 30. 1. 2025. Teprve počínaje dne 22. 1. 2025 mohly totiž být zahájeny kroky k provedení vlastního předání, tj. zajistit letenky a eskortu.
35. Tvrdí-li žalobce v žalobě, že jeho propuštěním by nebylo ohroženo jeho předání do Bulharska, neboť uložená zvláštní opatření by dodržoval, soud opakuje, že žalovaná řádně a srozumitelně zdůvodnila, proč nelze užít jednotlivá zvláštní opatření za účelem vycestování uvedená v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Se závěry žalované se soud plně ztotožňuje. Není přitom podstatné, že žalobce nepáchal v České republice žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Postačuje, že žádné zvláštní opatření za účelem vycestování nelze v žalobcově případě účinně uplatnit (nemá platný cestovní doklad, nemůže se sám legálně přepravit do Bulharska, nemá finanční prostředky a je důvodná obava, že by zmařil vlastní předání, jak to učinil už v minulosti v Rakousku). Navíc je u žalobce dáno vážné nebezpečí útěku (viz odstavec 21 tohoto rozsudku).
36. Soud proto uzavírá, že zajištění ani jeho prodloužení nepovažuje ve vztahu k žalobci za nepřiměřeně přísný prostředek. Omezení žalobcovy osobní svobody bylo řádně odůvodněno a sleduje legitimní cíl – jeho předání podle nařízení Dublin III.
37. Žalobcovo tvrzení, že jej v Maďarsku unesla a napadla skupinka převaděčů (mafie) a že byl v Rakousku hospitalizován, nepovažuje soud za relevantní. Žalobce totiž nemá být předán do Maďarska, nýbrž do Bulharska. Žalobce ostatně toto tvrzení neuvedl ve správním řízení, ani netvrdil, že by jeho předání bránil jeho zdravotní stav.
38. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
40. Soud samostatně nerozhodoval o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť případný odkladný účinek trvá jen do skončení soudního řízení a soud o žalobě rozhodl dříve, než vůbec uplynula třicetidenní lhůta pro rozhodnutí o odkladném účinku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. února 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.